

Ἡ ὄργη τοῦ δάσους: Δράμα σὲ τρεῖς πράξεις τοῦ κ. Μιχ. Ροδά, ποῦ παίχτηκε στὶς 23 Σεπτεμβρίου στὸ θέατρο Κοτοπούλη ἀπὸ τὸ θίασο Μυράτ.

Σ' ἓνα προνομιούχο νησί, ὑπάρχει κάποιο μεγάλο δάσος ἀπλωμένο σὰν «πράσινη σημαία σημαία ὑγείας» λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτεία. Κάποιος γιατρός προσπαθεῖ καὶ κατορθώνει νὰ πετύχει ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση τὴν ἄδεια νὰ χτίσει ἓνα σανατόριο στὴν καρδιά τοῦ δάσους. Οἱ μικροπολιτικοὶ τοῦ τόπου ὁμῶς, ἀφοῦ δὲν κατόρθωσαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ χτίσιμο τοῦ σανατορίου, (ποῦ πολέμησαν ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ συμφέρον, ἀπὸ στραβοκφαλιά κι' ἀπὸ πείσμα) στείνουν μιὰ ταχτική καταχθόνια πολιορκία γιὰ νὰ ἐξοντώσουν τὸν γιατρό μαζὺ μὲ τοὺς ἀρρώστους του: Φανατισμένοι οἱ πληρωμένοι ἀπὸ τὸν πρόεδρο τῆς κοινότητας οἱ ἔμποροι τῆς πολιτείας δὲν δίνουν τρόφιμα γιὰ τὸ σανατόριο κι' οἱ ἀρρώστοι ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν ἔλειψη καθαρῆς τροφῆς, μάταια ὁ γιατρός ἀγωνίζεται νὰ πείσει τὸν πρόεδρο τῆς κοινότητας, ποῦ διευθίνει τὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν «σάπιων σκελετῶν» νὰ λύσει τὴν ἀνταντρία αὐτῆς πολιορκίας. Μιὰ πρόση ἐρωμένη του, ποῦχει μαζὺ του ἓνα νόθο παιδί ἀρρώστο τώρα στὸ σανατόριο πασχίζει ἄδικα κι' αὐτὴ νὰ τὸν συγκινήσει μὲ τὴν ἀνάμνηση τοῦ παλιοῦ ἔρωτα τους καὶ τὸν κίνδυνο τῆς ζωῆς τοῦ παιδιοῦ του. Κι' ἡ κόρη του ἀκόμη ἐξαντλη στὰ χαμένα τὴν τρυφερότητά της καὶ τὶς νουθεσιές της δὲν κατορθώνει νὰ τὸν πείσει κι' ὅταν ἀκόμα τοῦ ἔομολογείται πὺς ἐδώθηκε στὸν γιατρό γιατί εἶναι ἐρωτευμένη μαζὺ του. Ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος στενοκέφαλος, πεισματάρης κι' ἀνίλεος δὲν ἀκούει τίποτα. Τὸ σανατόριο πρέπει νὰ λείψει, ἀδιάφορο

τί θὰ στοιχίσει ἡ νίκη του αὐτῆ σ' ἀνθρώπινες ζωές.

Στὴν τρίτη πράξη ὁ γιατρός στὴν ἀτέλεισία του, ἀγριεμένος ἀπὸ τὸν πόνο τῶν δυστυχισμένων φθισικῶν πέρνει τὴν τραγικὴ ἀπόφαση νὰ κάψῃ τὴν πολιτεία. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πιὸ γερῶν ἀπὸ τοὺς τροφίμους του πάει καὶ βάζει φωτιά. Κι' ὅταν γυρίζοντας βρίσκεται μπροστὰ στὴν κόρη τοῦ ἀντιπάλου του—ποῦ εἶναι κι' ἐρωμένη του χωρὶς καμμιὰ τύψη, σὰν ἄνθρωπος ποῦ ἔκανε μιὰ υπέρτατη πράξη δικαιοσύνης ἀπαντᾷ στὶς τρομαγμένες ἐρωτήσεις της «Τέτοια πολιτεία, σιᾶχη νὰ γίνεῖ... Θὰ χτίσουμε ἐμεῖς μιὰ καινούργια πολιτεία πάνω στὰ εἱρεΐτιά της».

Ἡ σύλληψη τῆς ὑποθέσεως τοῦ ἔργου δημοουργεῖ μιὰ θέση ἀπὸ ἐκεῖνες ποῦ γιὰ νὰ μορῶσουν νὰ ἐκτελεσθοῦν τέλεια, χρειάζονται ἐξαιρετικὴ πνευματικὴ δυναμικότητα καὶ σκηρικὴ ἰδιοφυΐα ἀπὸ τίς πιὸ σπάνιες. Παρ' ὅλες αὐτὲς τίς δυσκολίες ὁ κ. Ροδά πέτυχε χωρὶς βέβαια νὰ φτάσει τὸ τέλος νὰ κρατήσει καλὰ τὸ θέμα του καὶ νὰ μᾶς παρουσιάσει ἓνα ἔργο ἀξιοπρόσεχτο, μὲ λογικὸ εἶρημὸ καὶ ἀρκετὴ συγκίνηση. Σὰν πρωτόπλευρος θεατρικὸς συγγραφέας, ποῦ εἶναι ἔπεσε βέβαια καὶ σὲ μερικὰ ἀσημαντὰ καὶ καθαρὰ τεχνικὰ λάθη—ἡ πρώτη πράξη π. χ. ἦταν πολὺ μεγάλη καὶ στὴν τρίτη ὁ διάλογος τοῦ νόθου μὲ τὴν κόρη τοῦ προέδρου τῆς κοινότητος εἶχε κάπως πληθωρικὸ λυρισμὸ καὶ μάκραινε περισσότερο παρ' ὅτι θάπρεπε μόνο γιὰ νὰ σωθεῖ ἡ «σκηρικὴ οἰκονομία». Γι' ἀντιστάθμισμα μᾶ ἐδωσε μιὰ πρόχειρη βέβαια μὰ καλοπαιροισιασμένη σάτυρα τῆς μικροπολιτικῆς μ' ὅλες τίς ἀτιμίες κι' τίς κωμικότητες τῆς ἀκόμι.

Γενικά ἡ «Ὀργὴ τοῦ δάσους» πέτυχε δίκαια γιατί εἶναι τὸ καλλίτερο ἀπ' ὅσα πρωτότυπα ἔργα παίχθηκαν φέτο. Ὁ θίασος ὡς σύνολο—μ' ὅλο τὸ τραγῆρισμα καὶ μιὰ κάποιη ἀμελετησία ποῦ προδιδόταν ποῦ καὶ ποῦ—ἦταν ἀρχετὰ καλὸς. Σεχωρίζω τὸν κ. Μυράτ ποῦ δημιούργησε ραφιναρισμένα καὶ μὲ δύναμη τὸν τύπο τοῦ ἰδεολόγου γιατροῦ καὶ τὸν κ. Βεάκη. Ἡ κ. Μυράτ λίγησε—καὶ μὲ τὸ δίκιο της—κάτω ἀπὸ τὸ βάρος ἑνὸς σπαραχτικοῦ ρόλου, ποῦ δὲν ἔπαιζε στὴν ἰδιοσυγκρασία της.

B.